

Sygn. akt VU 19/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Marzena Foltyn-Banaszczyk

Protokolant stażysta Iwona Jasińska

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku J. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 6 listopada 2014 r. sygn. (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy J. J. prawo do emerytury poczynając od dnia 1 października 2014 roku;
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz wnioskodawcy J. J. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego.

Sygn. akt V U 19/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 listopada 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w T. odmówił J. J. prawa do emerytury, podnosząc

w uzasadnieniu decyzji, iż wnioskodawca nie udowodnił wymaganych przepisami 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie uwzględnił okresu zatrudnienia wnioskodawcy od dnia 29 kwietnia 1975 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku ponieważ na podstawie posiadanej dokumentacji oddział nie mógł dokładnie określić charakteru pracy wnioskodawcy, a stanowiska posadzkarz, murarz-posadzkarz nie są wymienione w Zarządzeniu Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku.

W odwołaniu z dnia 14 grudnia 2014 roku wnioskodawca J. J., wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do emerytury, poprzez zaliczenie do okresu pracy w warunkach szczególnych spornego okresu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił następujący stan faktyczny :

Wnioskodawca J. J. urodzony (...), w dniu 20 października 2014 roku złożył wniosek o przyznanie emerytury. Wnioskodawca nie był członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1-6 akt emerytalnych)

J. J. na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się okresem ubezpieczenia wynoszącym 25 lat, 10 miesięcy i 10 dni.

Do stażu pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy żadnego okresu zatrudnienia, w tym nie uwzględnił okresu zatrudnienia wnioskodawcy od dnia 29 kwietnia 1975 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku w Przedsiębiorstwie (...) S.A. w B. ponieważ na podstawie posiadanej dokumentacji oddział nie mógł dokładnie określić charakteru pracy wnioskodawcy, a stanowiska posadzkarz, murarz-posadzkarz nie są wymienione w Zarządzeniu Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku.

(dowód: decyzja k. 54 akt emerytalnych; odpowiedź na odwołanie k.4-5)

W okresie **od dnia 29 kwietnia 1975 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku** J. J. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) S.A. w B. (kolejne określenia nazwy pracodawcy) na podstawie umowy o pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy jako betoniarz i posadzkarz.

W umowie o pracę wskazano stanowisko pracy – posadzkarz.

W angażach wskazywano stanowiska pracy posadzkarz, murarz, murarz- posadzkarz.

W dniu 1 marca 1992 roku wnioskodawca został brygadzystą brygady, w skład której wchodził betoniarze i posadzkarze.

W okresie zatrudnienia wnioskodawca przebywał na budowach eksportowych jako posadzkarz, murarz-posadzkarz w okresach:

- od dnia 6 października 1975 roku do dnia 6 lutego 1977 roku w NRD na stanowisku posadzkarz;
- od dnia 22 czerwca 1981 roku do dnia 31 grudnia 1982 roku w NRD na stanowisku posadzkarz;
- od dnia 12 września 1988 roku do dnia 22 grudnia 1988 roku w Czechosłowacji na stanowisku murarz-tylnkarz;
- od dnia 16 stycznia 1989 roku do dnia 8 lutego 1990 roku w Czechosłowacji na stanowisku murarz- tynkarz;
- od dnia 19 marca 1990 roku do dnia 20 września 1990 roku w Czechosłowacji na stanowisku murarz- tynkarz.

W trakcie zatrudnienia w dniu 22 marca 1986 roku wnioskodawca odbył kurs mistrzowski i uzyskał tytuł mistrza – posadzkarza.

(dowód: umowa o pracę k. 1 -2 w aktach osobowych; czasowe przeniesienie k. 3 w aktach osobowych; angaże k. 4-18, k. 20-34, k. 105-107, k. 110, k. 111, k. 131, k. 134, k. w aktach osobowych; umowa k.19 w aktach osobowych; zaświadczenie k. 35 w aktach osobowych; karty obiegowe k. 75, k. 76, k. 78, k. 92, k. 114 w aktach osobowych; skierowanie k. 79 w aktach osobowych; rozwiązanie umowy k. 80, k. 83 w aktach osobowych; umowa k. 82, k. 90, k. 91 w aktach osobowych; aneksy k. 84 - 89 w aktach osobowych; karta szkolenia k. 94 w aktach osobowych; protokół k. 95, k. 98, k. 102, k. 104, k. w aktach osobowych; pismo k. 117 w aktach osobowych; umowa k. 123 w aktach osobowych; aneks k. 120 w aktach osobowych; karta obiegowa k. 121 w aktach osobowych; skierowanie na badania k. 119, k. 124-125, k. 129-130 w aktach osobowych; aneks k. 140 - 141 w aktach osobowych; umowa k. 143-148 w aktach osobowych; karta obiegowa k. 149 w aktach osobowych; podanie z dnia 9 czerwca 1975 roku k. 153 w aktach osobowych; podanie z dnia 17 czerwca 1975 roku k. 151 w aktach osobowych; wniosek k. 161-162 w aktach osobowych; kwestionariusz k. 163, k. 180 w aktach osobowych; karta obiegowa k. 164, k. 223, k. 224 w aktach osobowych; skierowanie do lekarza k. 165 w aktach osobowych; odpis skrócony k. 185 w aktach osobowych; informacja pracodawcy k. 190 w aktach osobowych;

umowa k. 223 w aktach osobowych; kartoteka szkolenia z dnia 10.10.1990 roku k. 231 w aktach osobowych; wniosek k. 227 w aktach osobowych; karty płac w aktach osobowych; świadectwa pracy k. 6, k. 7 akt kapitałowych, k. 5 akt o świadczenie przedemerytalch)

Przedsiębiorstwo (...) w B. zajmowało się budową elektrowni. Pracowały w przedsiębiorstwie różne wyspecjalizowane brygady - zbrojarze, cieśle, betoniarze.

Wnioskodawca w całym okresie zatrudnienia pracował w 5-6 osobowej brygadzie betoniarskiej i wykonywał prace betoniarza na budowie elektrowni w B..

Na budowę betoniarki przywoziły gotowy beton, który był podawany pompami. Wnioskodawca układał beton – zalewał nim płyty denne, wylewał go do szalunków wykonanych przez cieśli, a następnie wibrował beton. W ten sposób wykonywał stopy, ławy, fundamenty pod turbiny i filtry, fundamenty pod kotły, fundamenty pod maszynownię, słupy, zasobniki szczelinowe (zbiorniki na węgiel). Najpierw prace wykonywali cieśle poprzez wykonanie szalunków, następnie wchodziła brygada zbrojarzy. Po nich przychodzili betoniarze – w tym wnioskodawca i wykonywali prace betoniarskie.

Zdarzało się, że wnioskodawca wykonywał również prace jako posadzkarz. Wykonywał wyłącznie posadzki betonowe. Wylewał beton, który następnie należało wygładzić i zawibrować śmigłami.

Prace te wykonywał wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na różnych budowach przy budowie elektrowni w B., elektrowni (...), w Ł..

Takie prace betoniarza i posadzkarza wykonywał wnioskodawca również na budowach eksportowych.

Wnioskodawca nie pracował jako murarz.

(dowód: zeznania J. K. protokół rozprawy z dnia 28 maja 2015 roku k. 21v nagranie od minuty 00.08.41 do minuty 00.13.35 płyta CD k. 23; zeznania Z. B. protokół rozprawy z dnia 28 maja 2015 roku k. 21v nagranie od minuty 00.13.35 do minuty 00.22.30 płyta CD k. 23; zeznania S. Ś. protokół rozprawy z dnia 22 października 2015 roku k. 29-29v nagranie od minuty 00.01.04 do minuty 00.12.09 płyta CD k. 30; zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 28 maja 2015 roku k. 21 nagranie od minuty 00.02.26 do minuty 00.06.07 płyta CD k. 23 w związku z zeznaniami protokół rozprawy z dnia 10 grudnia 2015 k. 37v nagranie od minuty 00.01.45 do minuty 00.13.09 płyta CD k. 38)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 poz. 1440 ze zm) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych

warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, za pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia.

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat i nie jest członkiem OFE.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Odnośnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie w spornym okresie był niesporny w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach emerytalnych i osobowych. Spornym pozostawał charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę, tj. czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach, czy też nie. Stało się tak dlatego, że wnioskodawca nie dysponował świadectwem pracy w szczególnych warunkach, zaś w dokumentach widniało stanowisko pracy wnioskodawcy posadzkarz, posadzkarz murarz.

Wobec powyższego to na wnioskodawcy, zgodnie z treścią art. 6 k.c., spoczywał ciężar wykazania pracy w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca sprostował temu obowiązkowi. Szczególne warunki pracy wnioskodawcy ww. okresie zatrudnienia ustalił w oparciu o spójne i korespondujące ze sobą, a co za tym idzie wiarygodne, zeznania świadków: J. K., Z. B. i S. Ś., którzy w spornym okresie pracowali razem z wnioskodawcą w jednej lub sąsiednich brygadach na tych samych budowach (a

J. K. jako bezpośredni przełożony) oraz częściowo również na budowach eksportowych, a także w oparciu o zeznania samego wnioskodawcy i wreszcie dokumentację zgromadzoną w jego aktach osobowych.

Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że wnioskodawca ww. okresie zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace betoniarskie jako betoniarz

Świadkowie szczegółowo opisali zakres obowiązków wnioskodawcy i wykonywane przez niego obowiązki jako betoniarza.

Jak wynikało zatem ze spójnych i jednoznacznych zeznań świadków, wnioskodawca w całym okresie zatrudnienia pracował w 5-6 osobowej brygadzie betoniarskiej i do stałych jego obowiązków należało wykonywanie prac betoniarza na różnych budowach w Polsce, w istniejących wówczas NRD i Czechosłowacji.

Prace te polegały na tym, iż na budowę betoniarki przywoziły gotowy beton, który był podawany pompami. Wnioskodawca układał beton – zalewał nim płyty denne, wylewał go do szalunków wykonanych przez cieśli, a następnie wibrował beton. W ten sposób wykonywał stopy, ławy, fundamenty pod turbiny i filtry, fundamenty pod kotły, fundamenty pod maszynownie, słupy, zasobniki szczelinowe (zbiorniki na węgiel). Organizacja pracy polegała na tym, że najpierw prace wykonywali cieśle poprzez wykonanie szalunków, następnie wchodziła brygada zbrojarzy. Po nich przychodzili betoniarze – w tym wnioskodawca i wykonywali prace betoniarskie.

Zdarzało się, że wnioskodawca wykonywał również prace jako posadzkarz. Jednakże, jak spójnie i logicznie zeznawali świadkowie oraz wnioskodawca J. J. także wówczas wykonywał wyłącznie prace betoniarza, gdyż pracował przy wykonywaniu posadzek betonowych. Także wówczas jego prace polegały na wylewaniu betonu, który następnie należało wygładzić i zawibrować śmigłami.

Prace betoniarza wykonywał zatem wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na różnych budowach przy budowie elektrowni w B., elektrowni (...), w Ł.. Takie prace betoniarza i posadzkarza wykonywał wnioskodawca również na budowach eksportowych, co potwierdzili świadkowie. Jednocześnie świadkowie zgodnie zaprzeczyli, aby wnioskodawca pracował jako murarz.

Zeznania świadków znalazły częściowe potwierdzenie w dokumentach w postaci pism wnioskodawcy, które składał ubiegając się o wyjazd na budowę eksportową, gdzie wskazywał iż pracuje jako betoniarz i posadzkarz. Ponadto w 1990 roku wnioskodawca został brygadzystą brygady, w skład której wchodził zarówno posadzkarz jak i betoniarz. Wynikało z tego, iż brygada wnioskodawcy wykonywała prace betoniarskie o takim charakterze jak to opisali w zeznaniach świadkowie i wnioskodawca. Z określenia stanowiska – posadzkarz, nie wynikało przy tym jakie prace wykonywał wnioskodawca. Świadkowie zaś szczegółowo opisali, iż prace posadzkarza nie różniły się znacząco od pracy betoniarza w tym zakresie, gdyż jako posadzkarz wnioskodawca również wykonywał prace betoniarskie polegające na wylewaniu betonu, zacieraniu go i wibrowaniu.

Sama zatem okoliczność, iż w świadectwie pracy czy innych dokumentach wymienione zostało stanowisko posadzkarza a nie betoniarza nie może podważać wiarygodności zeznań świadków co do rzeczywistych obowiązków wnioskodawcy w tym okresie. To nie nazwa zajmowanego stanowiska decyduje o pracy w warunkach szczególnych, ale rodzaj pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Codziennie wykonywane przez wnioskodawcę obowiązki świadczą o tym, że w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował on wykonując prace betoniarskie.

Prace betoniarskie są pracami w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A dział V (w budownictwie i przemyśle budowlanym) poz. 4 (prace zbrojarskie i betoniarskie) będącym załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 roku.

W tym miejscu należy podnieść, że zawarte w pkt 4, działu V wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 roku określenie "prace betoniarskie" zamiast terminu "betoniarz" pozwala objąć nim także prace wykonywane w

przebiegu wykonywania prac betoniarskich nie zależnie od zajmowanego stanowiska pracy i w szczególności nazwy tego stanowiska pracy. W niniejszej sprawie wszyscy świadkowie potwierdzili, że wnioskodawca w trakcie zatrudnienia prace betoniarskie polegające na wylewaniu betonu, zacieraniu go i wibrowaniu na poszczególnych budowach. Świadkowie przy tym potwierdzili charakter prac wykonywanych w Polsce oraz na kontraktach. Sąd miał przy tym na uwadze, iż nie na wszystkich kontraktach świadkowie byli razem z wnioskodawcą.

Biorąc pod uwagę złożone w sprawie zeznania świadków i wnioskodawcy co do codziennych warunków pracy i sposobu organizacji pracy na budowie przy wykonywaniu prac betoniarskich oraz w oparciu o zgromadzone dokumenty pracownicze nie ulega wątpliwości, że praca wnioskodawcy, była pracą o znacznej szkodliwości dla jego zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości. Świadczy o tym nie tylko zakres jego obowiązków, charakter pracy, ale także warunki w jakich praca była świadczona.

Praca wnioskodawcy ww. okresie zatrudnienia była zatem pracą w szczególnych warunkach, gdyż mieściła się w zakresie prac betoniarskich wymienionych w wykazie A dziale V poz. 4 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 roku. Biorąc pod uwagę, że prace betoniarskie są pracami w szczególnych warunkach, to również pracę wnioskodawcy kontrolującego prace brygady betoniarzy i jednocześnie pracującego na stanowiskach pracowniczych, należy zaliczyć do pracy w szczególnych warunkach zgodnie z działem XIV poz. 24 tj. prace polegające na kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozorcze inżynierjno-technicznym na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Tym samym skoro wnioskodawca pracował w warunkach szczególnych od dnia 29 kwietnia 1975 roku do 31 grudnia 1998 roku należało uznać ten okres zatrudnienia, **tj. 23 lata, 8 miesięcy i 2 dni do okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych**. Oznacza to, że wnioskodawca legitymuje się ponad 15 letnim stażem pracy w warunkach szczególnych. Nawet zatem, gdyby uznać, iż okres zatrudnienia na budowach eksportowych około 5 lat nie został dostatecznie wykazany przez wnioskodawcę i tak okres pracy na budowach w Polsce w rozmiarze ponad 18 lat pracy należało zaliczyć wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Biorąc pod uwagę, iż wnioskodawca spełnił jednocześnie pozostałe wymagane przepisami rozporządzenia warunki, to jest ukończył 60 lat i jego łączny okres zatrudnienia składkowy i nieskładkowy wyniósł ponad 25 lat należy uznać, że wydana przez organ rentowy decyzja jest błędna, a żądanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

Z uwagi na to, że skarżący spełnił ostatnią przesłankę, od której zależało nabycie prawa do emerytury w dniu 1 października 2014 roku (pierwszy dzień miesiąca, w którym złożył wniosek o emeryturę), Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z dniem z dniem 1 października 2014 roku.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty zasądzone od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika wnioskodawcy w kwocie 60,00 złotych określone w § 2 ust. 1 w związku z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radcy prawnego oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. tekst jednolity z 2013 roku, poz. 490).